

Noteszlap

*e toronyablakból
látok naponta új várost új évszakot
tegnap autóversenyzők tipródtak a sárban
eső verte a csenevész akácost
ma mint egy régi strassburgi tavaszban
Szent Vitus táncát járják odalenn a kerge diákok
és láttam már zimankós télben
vonulni páncélos hadakat
észak felé tipródtak medvejárta hegyeken át
s túl a megnyíló falon
egy diák teste lobogott eleven fáklyaként
másnap hetyke lovas kocogott végig az utcán
kalapján bokrétával
az autóbuszok közt dilinós Don Quijote szőrén ülte gebéjét
s egy kaukázusi túristalány tekintetében
felragyogott Tamara-királynő mosolya
és voltak jeltelen napok
űszkös napok
arca-vesztett idegenek bóklásztak komoran
nézték a vérző motorost a járdaszélen
tovarúgtak egy kóbor kutyát
teli szatyrukban kocódó üvegekkel
nekivágtak az éjszakának
szatyrukból kopasztott csirkék lába kilógott
s nem tudták hogy a jégkorszak közel*

Birodalom

*egy lány fut el a hosszú folyosón
kitárt ajtó előtt az ismeretlen
sikoly rököd utána
téglafalból egy kéz kinő
csörömpölés hallik iránytalan
itt élem-e
az elsötétült városban e hűlt lakótoronyban
idegenek között
erdőt álmodva és szárnyatlan utazást
míg lenn vérző féldisznókat ont egy teherautó
fénylő ablakok szállnak elszabadultan a köd bolyhain át
hallgattam zenét India dzsungeleiből
kaukázusi fenyőket*

*mit sem értve magam történetéből
szemembe zárva a vaskori éjszakát
nézve idegenül
a tovafutó lányt a folyosón
a háztetőn bicikliző kamaszt
a kerten át tipródó katonát
s a vénasszonyt aki bolond sárkányeregetőként karját magasba emeli*

Szuhumi

*sirály rikolt s az alkonyi ködbe hullt
bárkák kotyogva dőlnek a kék habon
üszkös kövekbe tört sugárral
hullik a nap s hegyeket bevérez*

*hal- és olajbűz ősz avar-illata
borongva kelnek vak denevérek és
míg idegenként lépsz a mezsgyén
otthonosan sikogatva szállnak*

*üvegbe-fagyva szerte a pálmafák
állsz magad is mint kőbe-meredt farönk
más-föld- más-égtáj- más-időben
kél zeneszó dideregve hallod*

*vének dalolnak túl a kopár hegyen
túl ordas évek vad meredélyein
fénylő kardokkal elmenőben
visszatekintve az éji tájra*

*tornyok vitorlák rengetegére és
a távol partra hol magad is borongsz
arcodba zárva mind az évek
kortalan üszkösödő kalandját*

Egy kaukázusi barlangkolostorban

*túl a festett bölényen
a medve-hágón és a szárnyak-lobogta úton
hol megelőz a kancsi láng
és árnyad lecsorgó falakra írja
jöjj közelebb
voltál már űző s üldözött
forrás tükrén hagytaad lépted nyomát
tenyered körvonalait*

hangod visszfényét a falon
 sziklával és folyókkal egyidős
 vállad hullám-ívét
 felel az éjszaka
 sorsok tűzből és hallgatásból
 hült dallamok hamuból és gyümölcsből
 hősakadás és földomlás alatt
 loppantál a kereszt jelével
 álltál egy deszkapallón
 két ezredév között
 bárány és ordas egymagad
 és találtál egy szót fölirtad föliákra
 fölirtad perzselt falakra
 hogy sokasodjék az időben
 mielőtt elmerül veled
 mohos kő venyige csont és cserép



PAPP GYÖRGY: NEM LÁTOK, NEM SZÓLOK, NEM HALLOK